

Madelein
Kerseboom

*Verteidelijk
lekker*

roman

INKIJK EXEMPLAAR

Madelein Kerseboom

Verleidelijk lekker

INKIJK EXEMPLAAR

INKIJK EXEMPLAAR

*Voor iedereen die, net als ik, weleens de weegschaal uit
het raam wil smijten.
En voor Wietske en alle anderen die daar gelukkig geen
last van hebben.*

INKIJK EXEMPLAAR

INKIJK EXEMPLAAR

Proloog

DIT IS HET MOMENT. HET MOMENT WAAR IK AL ZO LANG op heb gewacht. Ik voel de adrenaline door mijn lichaam gieren en heb de neiging mijn adem in te houden.

‘Ga lekker zitten, Ilse.’ Fenna, mijn leidinggevende, maakt een uitnodigend gebaar naar de stoel aan de andere kant van het bureau.

Ik neem plaats en laat mijn blik door het kantoortje gaan. In de afgelopen vijf jaar zat ik hier dikwijls. Regelmatig hadden we hier overleg. Over het tijdschrift, functioneringsgesprekken, maar nog nooit was ik zo zenuwachtig als vandaag. Stiekem weet ik wat er komen gaat. Het heeft even geduurd, maar op een keer moest deze fantastische dag zich aandienen.

‘Wil je iets drinken?’ Fenna wijst naar de twee waterkannen die op een tafeltje met een houten blad staan.

Zonder een reactie af te wachten staat ze op en loopt om haar bureau heen. Bij het tafeltje staat ze stil. ‘Voorkeur?’

‘Die met aardbeien, graag.’

Ze schenkt een glas vol met een mengsel van gesneden aardbeitjes en water. Ik kijk toe hoe een paar stukjes fruit in het glas vallen. Zelf kiest ze voor een glas water uit de kan met schijven citroen. Fenna zet de glazen voor ons neer op het bureau en neemt weer plaats op haar eigen stoel.

‘Zo...’ begint ze op formele toon. ‘Heb je een idee waarom we hier zitten?’

‘Ik heb een vermoeden, maar ik durf er niet van uit te gaan dat ik het goed heb.’

‘Ga er maar van uit, Ilse.’ Fenna glimlacht breed. ‘Je hebt je vijf jaar met alle macht ingezet voor *Claire*. Er zijn er maar weinig die met zoveel passie hun werk doen. Je hebt talent en je bevologenheid werkt aanstekelijk op de afdeling. We hebben het er samen al eens eerder over gehad, ik weet hoe graag je dit wilt, en na het schrijven van zoveel mooie artikelen is dit jouw moment.’ Ze kijkt me recht aan en zegt: ‘Je krijgt je eigen column!’

Yes! Mijn hart maakt een vreugdedansje, en ik voel hoe het bloed razendsnel door mijn aderen stroomt. Er trekt een warme, gelukzalige golf door mijn lichaam. Dit is te gek!

Fenna staat op en buigt zich naar me toe. Met het bureau tussen ons in plant ze drie kussen op mijn wangen. ‘Gefeliciteerd, meid! Je hebt het verdiend.’

Ik laat me door haar omhelzen en ga een beetje beduusd weer zitten. ‘Wow!’ is het enige woord dat mijn mond verlaat.

Fenna grijnst. ‘Ik heb je nog nooit zo meegemaakt, dat je niet weet wat je moet zeggen.’

‘Ik, eh... ik, eh...’ stamel ik. ‘Ik ben zo blij! Dankjewel.’

‘Nou, kom maar even bij, dan vertel ik je alle ins en outs.’ Fenna pakt een A4’tje van de printer en legt dat voor zich neer. ‘We willen dat je voor *Claire* een wekelijkse column van vijfhonderd woorden schrijft...’

Ik knik en probeer te kalmeren door een flinke slok aardbeienwater te nemen. Ik wil geen woord missen van wat er nu gaat komen. Het liefst wil ik alle woorden als een spons opzuigen. Eentje die ik dan later, na dit gesprek, langzaam kan uitknijpen. Uitwringen, druppel voor druppel. Om opnieuw van elk woord te kunnen genieten.

‘We hebben bedacht dat het heel leuk is om met een thema te gaan werken. Je bent natuurlijk vrij in de invulling van de tekst. Het is jouw column, je kunt er helemaal je eigen draai aan geven. Als...’ Fenna steekt haar slanke, altijd gemanicuurde wijsvinger op, ‘als het maar keer op keer binnen het vaststaande thema past.’ Een paar seconden kijkt ze me met een priemende blik aan. ‘Hoe leuk is het als je de lezers meeneemt in jouw persoonlijke verhaal? Hoe fantastisch zou het zijn als we allemaal jouw strijd kunnen volgen?’

Ik frons even. ‘Strijd?’

‘Ja! We hebben al een brainstormsessie gehad waarin de titel van de column is vastgesteld.’ Fenna spreidt haar armen. *‘Iles strijd tegen de kilo’s!’* zegt ze, terwijl ze de afstand tussen haar handen vergroot.

De slok water die ik zojuist nam, wil plotseling rechtsomkeert maken. Ik moet mijn best doen het bureau niet volledig onder te sproeien en kan me maar net bedwingen. Ik kijk Fenna aan.

‘Sorry? Volgens mij heb ik je niet goed verstaan?’ vraag ik tegen beter weten in.

'Ilses strijd tegen de kilo's', herhaalt ze doodleuk. 'Zou het niet geweldig zijn als je de populaire afvalmethodes van dit moment stuk voor stuk uittest en daar wekelijks verslag van uitbrengt? Je weet wel... bikramyoga, afvalpillen, shakes, van die trendgevoelige diëten. En natuurlijk sporten met een personal trainer. Lijkt je dat niet geweldig? Keurig je oefeningen doen terwijl je geniet van zo'n sexy, zwetend mannenlichaam.' Fenna kijkt er verlekkerd bij. 'Op onze kosten natuurlijk. Je kunt alles proberen. Juist die zoektocht naar wat werkt en wat compleet flauwekul is op afvalgebied, vinden de lezers van *Claire* vermakelijk. Elke week schrijf je over één onderwerp. Jouw luchtige verteltrant, je humor, openhartigheid en scherpe oog maken van die column vast een daverend succes. Ik heb er alle vertrouwen in.'

Fenna kijkt me aan en knijpt haar groene ogen tot spleetjes. 'Je hebt er zelf ook iets aan natuurlijk. Naast je eigen column waar je zo lang naar hebt uitgekeken, bedoel ik. Dat badpak waar we het laatst over hadden... Wie weet kun je deze zomer wel gewoon in bikini! En... het zou mooi zijn als je openheid van zaken geeft. Dat je aan het begin van de column je startgewicht noemt en dat de lezers dat getal dan wekelijks omlaag zien gaan.'

INKIJK EXEMPLAAR

INKIJK EXEMPLAAR

‘OKÉ, ILSE. FOCUS.’ IK SPREEK MEZELF VERMANEND TOE. ‘Stop met naar je beeldscherm te staren. Ga aan het werk.’ Over een kleine twee uur verwacht Fenna een artikel in haar mailbox en ik heb nog geen letter getikt. Ik zucht diep en kijk naar de aantekeningen die ik in mijn notitieboekje heb gekrabbeld. Het lijkt een onmogelijke opgave om van de korte antwoorden uit het interview een mooi en volwaardig artikel te schrijven. En toch is dat niet de enige reden van mijn haperende creativiteit en de stress die alsmaar groter wordt...

Er gaan weer een paar minuten voorbij. Nog steeds heb ik geen letter op papier gezet. Opnieuw spreek ik mezelf toe, nu wat vriendelijker: ‘Je kunt het best, je hebt voor hetere vuren gestaan. Vertrouw op je professionaliteit, die heeft je nog nooit in de steek gelaten.’

Het zou helpen als ik mijn gedachten kon stoppen en ophield met denken aan de opmerking van Jolijn. Ze bedoelde het vast niet zo rottig als het eruit kwam. Als ze wist dat ik er drie uur na lunchtijd nog steeds over inzit, zou ze het wel gelaten hebben om in een volle kantine, met hoge stem, opgetrokken wenkbrauwen en grote ogen te vragen: ‘Ga jij deze zomer in bikini dan?’

Iedereen hoorde haar vraag en het gonzende geroezemoes stopte abrupt. Al mijn collega’s keken me aan. Jolijn had geen beter moment kunnen uitkiezen. Zelfs Fenna, mijn leidinggevende, zat tussen het aanschouwende publiek. Met een rood hoofd keek ik om me heen en zag nieuwsgierige gezichten, ingehouden grijnzen en ook ronduit afkeurende blikken, alsof ik het niet kon maken met een bevestigend antwoord te komen. Ik voelde me zo ongemakkelijk en wist me niet goed een houding te geven. Het lukte me niet om met een nonchalant schouderophalen te zeggen dat ik thuis wel vijf verschillende bikini’s in de kast had liggen. Toen ik uiteindelijk antwoordde dat ik in de nieuwe zomercollectie een heel leuke tankini voorbij had zien komen, zag ik een aantal dames opgelucht ademen. Alsof het idee van mij in een bikini hun de rillingen bezorgde..

Ik staar opnieuw naar de tijdsaanduiding op mijn scherm en constateer dat er weer een paar doelloze minuten zijn verstreken. Ik pak het notitieboekje op en lees het gekrabbel aandachtig door. Afgelopen dinsdag had ik een interview met een jong soapsterretje. Amber, een meisje van hooguit twintig, verschijnt de laatste tijd niet alleen in een dagelijkse soap, maar ook in verschillende tv-programma’s. Feit is dat ze daarmee haar populariteit een enorme *boost* heeft gegeven. Door haar deelname aan diverse spelshows

en een dansprogramma staan de tijdschriften momenteel in de rij. Na een uitgebreide fotoshoot volgde aansluitend een interview voor *Claire*. Hoewel Amber ontzettend knap is en energiek voor de camera verscheen, was ze tijdens het interview helaas knap chagrijnig. Ik moest echt moeite doen om leuke antwoorden bij haar los te krijgen. Bij het doorpassen voor de shoot was goed te merken dat ze in haar element was met alle designerkleding en ze was prachtig in de make-up gezet. Maar toen het tijd was voor het interview, had de jonge ster duidelijk geen zin meer en ze zuchtte en pufte zich een weg door mijn vragen. Onderuitgezakt zat ze op haar stoel tegenover me en keek continu op haar telefoon. Ik moest me inhouden om het ding niet uit haar handen te grissen.

Een uur later lees ik tevreden de tekst op mijn beeldscherm door. Mensen zullen denken dat dit meisje bruist van de energie en net zo'n stralende persoonlijkheid heeft als op de foto's te zien is. Ik stuur het artikel naar Fenna.

Als ik de computer afsluit en alle lege koffie- en theekopjes van de afdeling op een dienblad verzamel, wenkt Jolijn me.

'Ilse, kom eens...'

Ik loop naar haar bureau.

Nog voordat ik naast Jolijns bureaustoel sta, knikt ze met haar hoofd in de richting van het beeldscherm.

'Wat vind je hiervan?'

Op het beeldscherm zie ik een verzameling van zo'n tien badpakken. Jolijn tikt in het midden met haar nagel tegen een zwart badpak.

'Dit is een mooi badpak, toch?' Ze houdt haar hoofd schuin, maar wacht mijn antwoord niet af. 'Ik denk dat je het beste voor een donkere kleur kunt gaan. Geen opdruk

van bloemetjes of een heftige print of zo, dat maakt alleen maar voller en dat wil je niet.'

Ik frons mijn wenkbrauwen en doe tegelijkertijd een poging mijn ergernis niet te laten merken. De gedachten aan de volle kantine komen in alle hevigheid terug.

'Nou? Is dit het badpak waar je het over had?' Dit keer verwacht ze wel een reactie.

'Ik had nog niet echt iets specifieks op het oog. Eigenlijk had ik alleen een leuke tankini voorbij zien komen, maar die staat hier niet bij', probeer ik terloops te zeggen. Ik wil niet laten merken dat haar opmerking tijdens de lunch me veel meer heeft gedaan dan ik liet blijken. En ik wil ook zeker niet dat ze doorheeft dat ze het er nu bepaald niet beter op maakt. Ik voel me beledigd, maar realiseer me ook dat Jolijn alleen maar wil helpen en denkt aardig te zijn door haar advies over me uit te strooien, als een vrolijke zwerm confetti. Als stylist bij *Claire* weet ze ook echt wel waar ze het over heeft.

'Het is een mooi badpak, dat zwarte', zeg ik daarom maar. 'Tikkeltje saai misschien.'

'Saai?' Jolijn trekt haar wenkbrauwen hoog op. 'Saai lijkt me niet bepaald een minpunt. Ik zou echt voor een effen en donkere kleur gaan, in jouw geval. Een opvallend badpak trekt het oog naar punten waar je juist niet de aandacht wilt vestigen. Neem dat maar van mij aan.'

'Hou je commentaar maar voor je. Ik weet wat je wilt zeggen.'

Ik trek een vies gezicht naar Kim, mijn huisgenootje en beste vriendin.

'Waag het niet', waarschuwt ze hoofdschuddend, terwijl ze twee borden op de eettafel zet. 'Je gaat gewoon deze

salade opeten en genieten van alle vitaminen en mineralen. Je lichaam zal je dankbaar zijn, Ilse. Er zit niks in wat je niet lekker vindt. En ik heb er extra zalmknippers in gedaan, omdat je daar zo van houdt.'

Ik pers er een glimlach uit en hou het commentaar – dat ik een salade geen avondmaaltijd vind, hoogstens een lunch – maar voor me.

Kim gaat tegenover me zitten en schenkt twee glazen vol met water uit de kan die op tafel staat.

Ik denk na over mijn salade-theorie. Nee, eigenlijk vind ik een salade als lunch ook niet kunnen. Hoewel iedereen op mijn werk groot fan lijkt te zijn van de gezonde groene blaadjes sla, zou ik er zelf nooit voor kiezen. De enige salade die ik regelmatig uit vrije wil eet, is de salade die in doorzichtige plastic bakjes zit en die je kunt uitsmeren op pistoletjes als lunch, of op toastjes bij de borrel. Eiersalade, garnalensalade, tonijnsalade, kip-kerriesalade...

'Hoe was je dag?' vraagt Kim, terwijl ze een gehalveerd cherrytomaatje en een spinazieblaadje aan haar vork prikt.

'Goed.' Ik vertel haar over het interview met het soapsterretje en de uitdaging van het schrijven van het artikel. Kim knikt en ik stel de vraag terug.

'Hoe mijn dag was?' Nonchalant haalt ze haar smalle schouders op. 'Gewoon. Verfje hier, permanentje daar en de nodige knipbeurten. Het leukste gedeelte van de dag moet nog beginnen.'

'Je gaat me toch niet vertellen dat het eten van een salade het lichtpuntje van de dag is, hè?' Ik kijk haar meewarig aan.

Kim grijnst. 'Nee. Alhoewel ik er wel zin in had. Maar waar ik echt zin in heb, is de bootcamp vanavond. Daarom

eten we nu ook een salade. Ik wil niet te zwaar eten voor het sporten, dat zit me straks alleen maar in de weg. Trouwens, het aanbod om een keer mee te gaan staat nog steeds.'

'Ik kijk wel uit!' Met mijn vork wijs ik richting het raam van ons appartement. 'Heb je het weer gezien vandaag? Ik zou er maar niet zo zeker van zijn dat je les doorgaat.'

'Ach, een beetje wind en regen... Die bootcampers zijn niet van suiker. Als je meegaat, zul je zien dat het echt niet zo verschrikkelijk is als jij denkt. En ik zal je overal bij helpen.'

'Dat is lief van je, maar hoe moet het dan met je scharrel? Je vormt toch altijd een duo met die jongen? Hoe heet hij ook alweer?'

Kim maakt een wegwuivend gebaar met haar hand. 'Stanley. Ik ben een beetje klaar met hem.'

'Hoezo?' vraag ik verbaasd. Het is niet voor het eerst dat ik het liefdesleven van mijn beste vriendin niet kan bijhouden. We wonen in hetzelfde appartement, spreken elkaar dagelijks en toch kan ik er vaak geen peil op trekken. 'Vorige week sprak je nog vol lof over hem! Hij had je meegenomen naar dat nieuwe restaurant en...'

'Vorige week was ik nog niet bij hem thuis geweest', onderbreekt Kim me met een uitgestoken vingertje.

Ik grijns. 'Laat me raden. Hij is een sloddervos.' Kim heeft relaties om minder dan dat verbroken. Een keer maakte ze het uit omdat haar toenmalige vlam zei dat hij zijn jaarlijkse vakantie op Ameland het toppunt van een geslaagde zomer vond.

'Erger. Na drie dates zijn we bij hem thuis beland, en het lag niet zozeer aan hemzelf of aan zijn huis, maar Stanley

bleek een nogal vreemde huisgenoot te hebben.’ Kim laat een stilte vallen, waarin ze een hap neemt.

‘Ja?’ vraag ik, me ergerend aan haar timing.

‘Een slang’, verklaart Kim na een stilte, waarin ze haar mond heeft leeggegeten. ‘Zo’n joekel in een aquariumbak. Dat zou nog niet eens zo erg zijn, als hij het beest daar gelaten had. Maar nee, Stanley was nogal in z’n nopjes met z’n grote vriend, en ik moest en zou Kaa om mijn nek krijgen.’

Ik schater het uit. Even weet ik niet wat ik grappiger vind: het beeld van Kim met een slang om haar nek of de naam van het beest. ‘Hij noemt jou zeker Mowgli?’

‘Nee, dat niet, maar hij ging wel dat liedje voor me zingen... *Bouw op mij!*’

Het duurt even voordat ik weer in staat ben te praten en de beelden uit de Disneyfilm voor mijn ogen verdwijnen. ‘Dus je hebt echt zijn slang om je nek gehad?’

Kim knikt, haast trots. ‘Ja, kom op zeg!’ reageert ze, als ik haar ongelovig aankijk. ‘Ik laat me toch niet kennen.’

‘En het zit er niet in dat Kaa en jij vriendjes worden?’

Kim schudt lachend haar hoofd. ‘Ga je nou mee naar bootcamp?’

‘Volgens mij wil je me alleen maar mee hebben zodat je niet met Stanley hoeft op te trekken.’

‘Dat is helemaal niet waar’, zegt ze, waarna ze nog een enthousiaste hap salade neemt.

Ik kijk naar haar, mijn beste vriendin vanaf de basisschool. Kim geniet echt van een salade en vindt sporten een van de leukste dingen die er zijn. Eigenlijk is het vreemd dat we vriendinnen zijn, we lijken in zo goed als niets op elkaar. Kim is lang, slank, razend knap en heeft bijna altijd een vriendje, maar nooit voor lange tijd. Ik ben

single, niet de langste, niet de slankste, maar ik bof gelukkig wel met mijn gezicht. Ik durf best over mezelf te zeggen dat ik een aardig hoofd heb. Alleen als je mij met de schoonheid van Kim vergelijkt, dan wint zij met gemak.

Toen Kim na de basisschool naar een praktijkgerichte middelbare school ging en ik naar de havo, was ik bang dat onze vriendschap hieronder zou lijden. We zouden vast allebei andere vriendinnen krijgen op onze nieuwe scholen en dan was de kans groot dat we elkaar uit het oog zouden verliezen. Mijn moeder stelde me gerust door te zeggen dat het helemaal niet zo hoefde te lopen, zolang we elkaar maar vaak bleven zien. Kim had het niet altijd even makkelijk thuis. Met een vader die vaker op zee was dan thuis en een moeder die de zorg over vijf kinderen had, was het voor iedereen prettig als ze zo nu en dan een weekend bij ons kwam logeren. Mijn ouders zijn dol op Kim. Ze zien haar een beetje als een verlengstuk van onze familie. Ter compensatie voor haar thuissituatie deden we vaak leuke dingen in de weekenden dat Kim bij ons over de vloer kwam. Een bezoekje aan de dierentuin, een pretpark, een wandeling in de natuur, picknicken in het bos en 's avonds gezellig keten in bed. Toen we de leeftijd bereikten dat we uit mochten op zaterdagavond, maakten we de gekste dingen mee. Kim was een avonturierster en ik het brave meisje, dat haar opleiding journalistiek uiterst serieus nam. Kim werd kapster. Ik kreeg een baan bij een hip vrouwenmagazine. Ik ben een familiemens, met mijn ouders en zus ben ik erg hecht. Kim komt uit een veel groter gezin, maar ziet eigenlijk alleen haar broer nog met enige regelmaat. Al jaren heeft ze geen contact meer met haar vader. Kims moeder woont met haar nieuwe vriend

in Amerika en haar drie zussen reizen door Azië, maar eigenlijk hoor ik daar maar weinig over. Het is fijn dat onze vriendschap zo ver teruggaat dat we haast alles van elkaar weten. Drie jaar geleden leek het ons niet meer dan logisch om samen een appartement te huren.

Na het eten ruim ik de tafel af, terwijl Kim haar sportkleding aantrekt. Ik heb nog een keer het aanbod mee te gaan afgeslagen en start de Netflix-serie waar ik middenin zit. Als ik de voordeur hoor dichtslaan, sta ik gauw op van de bank. In het keukenkastje gris ik een pak chocoladekoekjes en een zak opengebroken Engelse drop mee. Eigenlijk zou ik er een schoteltje bij moeten pakken en vooraf moeten bepalen hoeveel ik wil eten. Als ik dat niet doe, weet ik dat de kans groot is dat alleen de verpakking overblijft. Snel verdrijf ik die gedachte door mijn schouders op te halen en een roze met zwart dropje in mijn mond te stoppen. Alleen op een salade kun je niet leven. Ik nestel me op de bank en word al gauw vergezeld door Binky, ons bruine konijn. Hij hupst op de bank en rekt zich uit om mijn buit te besnuffelen.

‘Chocoladekoekjes lijken me geen goed idee voor jou, Bink.’ Ik hou het ver buiten zijn bereik. ‘Je had beter tijdens het avondeten kunnen kijken of er nog iets lekkers voor jou bij zat. We aten konijnenvoer, echt wat voor jou.’